

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

XXVII., číslo 3.

Březen 2021

Obsah: V.Renč, Svatý Josefe, Modlitba posledních dnů (7), J.Zahradníček, O tize, TB,Výbušnina, J.Zahradníček, Zima, Obávaný děda Mrazík, Zahradníček,V zimě..., Sofronij Sacharov, O lásce..., J.Zahradníček, Píseň o tize, Kard.Sarah, . Brněnská akademie duchovního života etih.Patrika Kužely

SVATÝ JOSEFE

AŤ TĚ, JOSEFE, CTÍ ZÁSTUPY NADHVĚZDNÉ,
AŤ VŠICHNI KŘEŠŤANÉ PĚJÍ TI PÍSEŇ CHVAL,
VŽDYŤ PRO TVÉ ZÁSLUHY TĚ K PANNĚ VZNEŠENÉ
NEJČISTŠÍ SVAZEK PŘIPOUTAL.

KDYŽ JSI OBTĚŽKANOU DĚTÁTKEM VZNEŠENÝM
UZŘEL SVOU SNOUBENKU, JAL TEBE POCHYB STÍN.

ANDĚL VŠAK ZJEVIL TI, ŽE V JEJÍM LŮNĚ SYN
BYL POČAT DUCHEM NEBESKÝM.

KDYŽ SE PÁN NARODÍ, BLAŽEN HO OBJÍMÁŠ,
A POTOM PRCHÁŠ S NÍM DO KRAJIN EGYPŤSKÝCH.

V MĚSTĚ ZTRACENÉHO KDYŽ NAJDEŠ,
SLZY MÁŠ V OČÍCH RADOSTÍ ZÁŘÍCÍCH.

JINÝM AŽ SVATÁ SMRT MŮŽE RÁJ OTEVŘÍT,
PAK S PALMOU VÍTĚZSTVÍ VEJDOU VE SLÁVY ŘÍŠ.

TY JAK NEBEŠŤANÉ BOHA SMÍŠ ŽIVÝ ZŘÍT,
BA VĚTŠÍCH VÝSAD OKOUŠÍŠ.

SVATÁ TROVICE, NÁS UŠETŘI KAJÍCÍCH
A PRO JOSEFOVY ZÁSLUHY V KRAJE HVĚZD
POMOZ NÁM VYSTOUPIT, ABYCHOM V PÍSNÍCH SVÝCH
MOHLI TI VĚČNĚ VZDÁVAT ČEST. AMEN. (Renč)

MODLITBA POSLEDNÍCH DNUŮ (7)

Proč se jednomu nelíbí všechny věci stejně? Copak se intuice rozumu nevztahuje na všechny věci?

U všech věcí vyniká to podstatné s různou jasností. Jde o jasně vyzařující skladbu věci. Má-li nějaká věc vše, co má mít, aby její skladba byla dokonalá, potom ve výstavbě její skladby jasně vyniká pravidelnost a opakování; v působení dané skladby jasně vyniká soulad. Proto se líbí. Tvoje intuitivní nazírání krásy předpokládá jasné vynikání této souladně působící skladby krásné věci.

Při zážitku krásy postřehuješ krásu intuitivní schopností rozumu a soudem obecného smyslu čili smyslovou soudností, instinktem. Jedině oběma svými vlastnosti – rozumem a smysly naráz přímo pronikáš hodnotou krásy věci a rozumíš jí.

Intuitivní postřeh krásy se opírá o souhrn všech tvých vlastností a schopností smyslových a nadsmyslových čili rozumových. Intuice má více předpokladů v tobě samém.

7) Zj 12,7-9: 7 A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé

se utkali s drakem.

8 Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa v nebi.

9 A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.

Máš před očima boj s drakem. Pro zdůraznění úpornosti a rozsahu boje se dá všechno podtrhnout zrcadlovým zdvojením téhož zápasu, neboť i Apokalypsa hovoří o

andělích v množném čísle. Neboj se! Tvoje příznivé vyhlídky jsou dány už tím, že dobří andělé jsou nahoře a mají stále převahu nad zlými silami, které jsou sráženy dolů. Boj se vede na nebi, kde mají andělé naprostou převahu, a na zemi, kde jsou s Boží pomocí sráženy a přemáhány zlé mocnosti v podobě netvorů, okřídlených ještěřů, draků. Jaké povzbuzení pro tebe, že zlo nemůže absolutně

zvítězit nad dobrem, že se boj vede už odedávna, a že máš ve svém pozemském boji se zlem mocné spojence v nebi. Také ty vedeš duchovní boj, ale nejsme na to sám, nýbrž máš na pomoc Královnu andělů, svatého Michaela, svého strážného anděla, ale především samotného Beránka. Jedině s jeho milostí zvítězíš.

(Desátek: který byl kvůli tobě bičován)

+++

PÍSEŇ O TÍŽE

ACH KDYBY NEBYLO TÉ SLADKÉ TÍŽE
PTÁCI BY ODLETĚLI ZE ZEMĚ
A VZNESLY BY SE TVOJE KRÁSNÉ KŘÍŽE
I S BOLESTÍ JEŽ TÍŽE NESE MĚ
ACH KDYBY NEBYLO TÉ SLADKÉ TÍŽE

ŠEDIVOU OBLOHOU BY BYLA HLÍNA
A KOŘENY BY BYLY VĚTVEMI
DĚTI BY MATKÁM ULÉTALY S KLÍNA
A HROBY PŘETÉKALY NA ZEMI
ŠEDIVOU OBLOHOU BY BYLA HLÍNA

ACH KDYBY NEBYLO TÉ SLADKÉ TÍŽE
JEŽ JE JAK TVOJE ŽÁDUMČIVÁ PĚST
KAM VZNESLY BY SE TVOJE KRÁSNÉ KŘÍŽE
A KDO BY POTOM NESL BŘÍMĚ HVĚZD?
ACH KDYBY NEBYLO TÉ SLADKÉ TÍŽE

Jan Zahradníček

+++

PROČ NÁS VÝBUŠNINA TRHÁ

V roce 1974 vydal Stewart G. Steven knihu *Operation Splinter Factor*, česky vyšla pod názvem *Výbušnina* v roce 1991. Po pádu komunistického mýtu mohli lidé poznat pravdu, ale masy raději než pravdu hltaly staronový mýtus dubčekovský o socialismu s lidskou tváří či mýtus havlovský o lidských právech bez Boha. Operaci Splinter Faktor rozpracovala CIA pod vedením ředitele Dullesa s cílem vyvolat v komunistických státech politické procesy. Podařilo se.

Všechno začíná po II.světové válce, kdy důstojník polské kontrarozvědky Josef Światło sdělil na Západ, že má zájem o

spolupráci. Šéf CIA Allan Dulles poslal na setkání se Światłom agenta Fielda. Měl odhalovat "americké agenty" ve stranických orgánech států východní Evropy. Światło podle pokynů CIA poslal do Moskvy příslušnou informaci. Stalin s Berija této dezinformací uvěřili. Tak byly vytvořeny předpoklady pro komunistické procesy 50. let v Bulharsku, Maďarsku, Polsku, aj. podnícené Dullesem a CIA a prováděné domácími lidovými soudy pod dohledem Stalina.

V ČSR byl Vlado Clementis v roce 1950 zbaven funkce a pak popraven. Z KSČ bylo vyloučeno kvůli obvinění z buržoazního nacionalismu 169 000 lidí, kteří přišli o zaměstnání. Pak přišla zpráva od Światla, že Field uvedl jako svou spojku Marii Švermovou, vdovu po národním hrdinovi Janu Švermovi. Byla zatčena a vězněna 5 let. V roce 1956 byla rehabilitována. Následovaly podle Dullesových zákulisních intrik procesy se Slánským a zástupy dalších šly do vězení. Tři šli na smrt.

O pár měsíců později je následovali na smrt Stalin i Gottwald. Pak "usnula" i akce Splinter Factor a jedna z největších zločineckých akcí v režii USA, CIA a Dullese osobně.

Dodnes jsou strašné tragédie 50-tých let XX.století označované za komunistické zločiny. Přesto podněcovatelem těchto událostí byli zločinci v OSS, SIS, CIA s Dullesem v čele. Přímými viníky jsou vedle Dulllesa Stalin, Gottwald, aj. Proč tahle výbušnina tak strašně trhala národy?

Všechno se nám to přihodilo proto, že jsme spoléhali více na lidi než na Boha. Po roce 1989 si však zasnění sametoví revolucionáři nevyšimali pravdivě odhalovaných dějinných událostí. Znovu se spoléhali více na lidi než na Boha. A následně znovu prožíváme rudý fašismus v evropské totalitě, a toužíme se dostat ven. Po pádu každého režimu a jeho mýtu sice pravda vychází najevo, ale široké masy stáda neprobudilých ovcí se lačně vrhají na nový mýtus, zločiny minulého režimu se vytrácejí se zločinci, a pravdu, která se nám vtěluje v Ježíši Kristu málokdo hledá. Kdy se už konečně probereme z tohoto vlastního spoléhání se na lidi a naplno se opřeme o Boha? Jinak budeme trhání znovu a znovu novou výbušninou.

(Stewart Gustav Steven, Operation Splinter Factor 1974, česky Výbušnina 1991 SAKKO, Komunistické zločiny a CIA 2001)

+++

PROSBA

Z KOŘENŮ ZOUFALSTVÍ KDOŽ ŽILI VYHNÁNÍ
A STRMĚLI JAK ČERV Z TÉ ZEMĚ SMUTKU SVÝCH,

TY MILUJ, DÍVKO MÁ, A NAŠE ROUHÁNÍ,
JÍMŽ PLAKALI JSME LÁSKU V SLOVECH VYLHANÝCH

PRO CHVÍLE BEZCENNÉ A SLADKÉ JENOM TAK,
TY CHVÍLE OBĚTŮ PRO ŠTĚSTÍ NEMOCNÝCH.
PAK BYTOST TVÁ A MÁ SE ZMĚNÍ NA ZÁZRAK
A V LÁSKU NEJČISTŠÍ ZA VYKOUPENÝ HŘÍCH.

Klement Bochořák

+++

OD EXPLOZIVNÍ FYZIKY K FYZICE REVERZNÍ

Radujme se, že žijeme v době velikého rozmachu. Americký prezident otevřel trezory s vynálezy, které mohou změnit svět - auta na vodu, elektř.zadarmo... Co se děje? Návrat k reverzní fyzice.

Reverzní fyzika odpovídá našemu přirozenému založení, ale rozhodně nikoli tomu, co se vtlučí do hlav školáků a studentů na školách a ve sdělovacích prostředcích. Ať je to gravitační ideologie newtonovská nebo relativizační ideologie einsteinovská, všechno se to prosazuje za nesporné zákony. To se pak promítá do mechaniky, techniky a do celého zvráceného postoje člověka vůči stvořenému okolí i vůči sobě samému. Původně je člověk postaven do okolního stvoření, aby je pojmenovával a ovládal jako moudrý hospodář. Od novověku si člověk počíná vůči ostatnímu stvoření jako dobyvatel a dravec, snažící se vykořistit z Božího stvoření co nejvíc pro sebe. Tak se ozývá za všech stran bušení seker do kmenů stromů, rachot sbíječek rozbíjejících skály, výbuchy dynamitu a pak i roztříštěných atomů, aby člověk vyrval všechno všemu stvoření jen pro sebe. Člověk splašený einsteinovskou explozivní fyzikou rozbíjí atomy, a má z toho koneckonců jen bídný prospěch, poničenou a otrávenou přírodu kolem sebe a pak i zkázu v sobě samém.

A přitom je člověk poslán, aby řídil stvoření jako moudrý hospodář, tedy aby žil v souladu se stvořením kolem sebe i v sobě. Vrcholem však je, aby člověk přinesl požehnání celému stvoření, tedy aby posvětil a povznesl svět ke světu nadpřirozenému.

K tomu však člověk napřed musí být normální, tedy žít v duchu kosmu, ve kterém se pohybuje a žije. To vyžaduje návrat od explozivní fyziky einsteinovské k Teslově fyzice implozivní.

Strom roste, aniž by předtím explodoval. Dítě se narodí, aniž by matka předtím vybuchla. A tak musí také člověk žít kosmicky, tedy v souladu s Božím stvořením.

Při studiu na školách nám nositelé moderní vzdělanosti vtoukali do hlav, že nejjednodušší stroj je prý kolo na hřídeli. Odedávna jsem namítal, že kolo na hřídeli není žádný stroj, nýbrž pouze nástroj, protože někdo musí vzít za kliku a otočit s ním. Dodnes tvrdím, že skutečný stroj, i ten nejjednodušší, musí jet sám, jinak je to pouze nástroj. Tak jsem už od mládí slyšel, že jsem prý jenom snílek a že prý chci perpetuum mobile. Odedávna jsem to snášel, ale myslel jsem si svoje. Jinak bych vůbec nebyl prošel žádnou školou. Během doby jsem však samostatně dospěl k řadě vynálezů, které jsem si někdy zaznamenával, nakreslil i propočítal. Zjistil jsem, že by se na většině z nich daly vydělat ohromné peníze. Jenže jsem o tohle nikdy nestál.

O co jsem stál? Odedávna jsem stál o nejlepší používání přirozených věcí, totiž jejich povznesení k vyšší úrovni. Voda, na rozdíl od člověka, nemá rozum, a tedy ani paměť, a přesto si voda pamatuje to, že ji ruka posvěcené osoby posvětil ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého, a voda se tím změnila ve svčenu vodu. Tato svčená voda je počátkem budoucí země, kterou oko nevidělo a ucho neslyšelo, ale je připravena všem, kdo Pána milují.

Pro zajímavost uvádím nejjednodušší stroj, který trvale funguje. Můžete si ho zhotovit sami. Vezměte dva magnety. Když je přiblížíte, tak přiskočí k sobě. Když je však přiložíte k sobě opačně, tak prudce od sebe odskočí. Pokud se však rozhodnete, že chcete mít oba magnety v tom odpuzujícím stavu trvale u sebe, a třeba je slepíte nebo nějakým poutem vzájemně připojíte, tak máte magnetický stroj, jehož zvýšené magnetické pole může trvale konat libovolnou činnost. Záleží pouze na převodu magnetického pole na nějakou činnost mechanickou, chemickou, elektrickou aj. Takové transformátory nechal před více než sto lety patentovat Nikola Tesla.

Tyto stroje se obejdou bez kola na hřídeli, a to k prospěchu člověka. Uvažte třeba odpadní vodovodní potrubí. Znečištěná voda odchází potrubím, které zanáší, neboť běžný proces elevace vody v potrubí působí, že vypouštěná voda má sklon přilepovat se k trubkám a zanechávat na nich mechanické nečistoty. Tak se musí odpadní potrubí po nějaké době zanesené vysekat a nahradit novým. Stačí však na potrubí před odchodem do kanálu umístit silný magnet, který bude vypouštěnou vodu magnetizovat. Tím se změnil magnetické poměry vody tak, že voda začne v potrubí

působit ve smyslu kapilární deprese místo předešlé kapilární elevace. To znamená, že si začne uchovávat mechanickou nečistotu, ba dokonce začne odebírat mikroskopické částice z dosud zanášeného odpadního potrubí. Potom přestane znečištěná voda zanášet potrubí mechanickými částicemi, ale naopak je začne čistit.

I kdybych se pokusil o využití takovýchto mých přirozených implozivních strojů k jejich úřednímu patentování, tak bych narazil na to, že úřední patentování každého vynálezu je dost drahé. Jen si představte, že národní ochranná známka v České republice stojí 11 900 CZK. Cena za registraci ochranné známky včetně úředního poplatku 5 000 CZK.

Evropská ochranná známka platná ve všech státech EU stojí 34 300 CZK. Cena za registraci ochranné známky včetně úředního poplatku 22 400 CZK.

Mezinárodní ochranná známka pro kombinaci USA a EU stojí od 39 900 CZK. Cena závisí na počtu států a rozsahu požadované ochrany. Jakmile by člověk získal toto patentování nějakého vynálezu, měl by se snažit získat sponzora a podnikatele, který by podle návrhu začal vyrábět a vydělávat na jeho prodeji.

Také proto jsem se u mnohých jiných svých magnetických strojů nesnažil o jejich patentování. Spíše mne vždycky těšilo jen samotné vynalézání a touha pomoci nějak lidem k lepšímu životu.

Jiným magnetickým motorem na základě dvou odporově spojených magnetů může být převedení jejich zvýšeného magnetického pole na ladičku, kterou bude trvale rozehvívat. Potom magnetický stroj ne větší než krabička od zápalek, umístěný k základnímu železobetonovému nosníku babylonské věže v Bruselu může jemnými vibracemi poněáhlu rozkmitat nosník a během pár hodin zbourat celou tuto novodobou babylonskou věž.

To jsou magnetické stroje, které se „učencům“, vzděláným v moderním školství, mohou jevit jako antistroje absurdního sochaře Vladimíra Preclíka, nicméně - na rozdíl od sochařových děl – jsou levné a přitom dokonale funkční. T.Bahounek OP

+++

O LÁSCE AŽ K NENÁVISTI K SOBĚ

Sofronij Sacharov, uvádí, že Ježíš Kristus, bezpočátečný Bůh, nám dal příkázání, která dokážou neohraničeně odhalit mysl a srdce člověka. Ale ten, kdo věří v nepomíjející význam slov evangelia, zpočátku vstupuje do nejtímnější oblasti duše a

neustále se vystavuje Božímu soudu: „Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by jej soudil: Slovo, které jsem vyřkl, to jej bude soudit v poslední den. Neboť jsem nemluvil sám ze sebe (jako člověk), ale Otec, který mě poslal, přikázal mi, jak mám mluvit a co říci. A vím, že jeho přikázání je věčný život.“ Přírozeným důsledkem zbožného úsilí zachovávat přikázání bude jasné rozpoznání vlastní bezmocnosti. Skrze namáhavé úsilí setrvat v duchu Pánova slova mysl člověka poznává, že duchovní podstatou Kristových přikázání je nestvořené světlo Božství. Žádný z našich činů nedosahuje dokonalosti, požadované Bohem.

Až do okamžiku zjevení Božského světla žijeme jako slepí. Bez něj nedokážeme poznat hřích a neodhalí se před námi pád člověka v jeho skutečných rozměrech. Jen díky sestoupení Ducha Svatého jsme schopni spatřit tragédii své situace, a tak v nitru prožívat velké drama dějin celého lidstva. Důsledkem pádu je nemoc, kterou pozemští lékaři nedokážou vyléčit. Nedokážeme uvést do souladu hnutí svého srdce a ducha Kristových přikázání. Odtud pochází bolestný odříkavý zápas se „zákonem hříchu“, který nás zabíjí.

Toto období života je velmi cenné, navzdory své mučivosti, kdy jsme ze všech stran obklopeni plameny vášní v podobě „ohnivých zkoušek“. Přichází nám však na pomoc milost, kterou zpočátku nevidíme jako světlo, ale zakoušíme ji jako nebeský oheň, který v nás požírá kořeny hříchu.

Kolikrát má duše, jakožto maličká bezmocná existence, visela nad propastí s velkým, nikoli však pozemským strachem, protože jsem nesměřoval k nekonečnému prodloužení svého života. Má hrůza pramenila z toho, že jsem, poté co do mne sestoupil Bůh, spatřil, jakými ranami jsem pokryt. Poznával jsem, že jsem zcela nezpůsobitý pro království svatého Boha. Nedokážu ani popsat smutek, který mne přiměl k dlouhému a z hloubi mé bytosti vycházejícímu pláči. Ač zmatený, věděl jsem, že jsem v ruce svého Stvořitele, o nichž bylo řečeno: „Je hrozné upadnout do rukou živého Boha.“ Bývalo mi nesnesitelně těžko a nejednou jsem se snažil vyrvat z jeho svatých rukou, ale všechny pokusy selhaly, protože jsem neměl kam utéct. Nic na světě mne nepřitahovalo a nemohlo uspokojit mého ducha.

Pán řekl: Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale... bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte!“ Pán, který sám sebe vydal smrti na kříži, neřikal prázdná a bezvýznamná slova. A já bych nechtěl ani v nejmenším snižovat jejich kategoričnost. A strach, který dává

život, mne neopouštěl. Navíc se dělo cosi zvláštního. Jakmile strach polevil, cítil jsem, že ode mne odchází živá síla. Modlitba slábla, mysl byla rozptýlená, pocit Božského mizel v mlze a já umíral na duchu. Teprve mnohem později jsem pochopil, že mne Duch Boží vychovával a má muka se proměnila v nesmírný užitek, protože mne strach z věčné záhuby a pláč pokání tajemným způsobem celého proměnily v „modlitbu“. Můj duch svobodně a lehce vstoupil do stavu nazírání dříve netušených skutečností, jako byly nekonečné propasti bytí, temné příbytky pekla, ale i nebe ozářené nestvořeným světlem.

Kéž je jeho jméno velebeno na věky věků!

Nečekejte ode mne, že vám řádně a uspořádaně popíšu dlouhé roky života své duše. Někdy duše sestupovala do temných propastí pekla, jindy ji Pán na okamžik vynesl do nebe. Chvílemi stála na té neurčité hranici, odkud hleděla jak na Božské světlo, tak do „pekelné tmy“, která jí naháněla zvláštní hrůzu, jež se nepodobala strachu z fyzické smrti. Ach ne, to je něco kvalitativně jiného. Před mým duchem se otevírala blažená věčnost, dosud ani zdaleka dosažená, a také nadčasová tma, jež o sobě dávala vědět svou přítomností v mém nitru. Byl jsem rozerván: na jedné straně jsem trpěl tyranii vášní a na straně druhé jsem v žízni po nepomíjejícím blahu směřoval k Bohu. Celého mne pohltila kajičná modlitba a nezměrná neviditelná síla mne přenesla do duchovního prostoru. „Tam“ jsem byl sám. Země zmizela, neexistovalo slunce ani hvězdy, lidé ani žádná jiná stvoření a necítil jsem ani své tělo. Stávalo se, že jsem neviděl světlo jako takové, ale přesto můj pohled pronikal do těch největších hlubin. Duše v bolestném zoufalství volala k Bohu: „Ano, jsem hříšník, ale toužím po Bohu, svatém Bohu.“ V paměti mi nezůstaly žádné konkrétní události z mé minulosti až na pronikající poznání mého odpadnutí od Boha, jehož jsem znal v letech svého dětství a raného dospívání. Vzdálil se mi, když jsem od něj odešel a bláznivě hledal jiné, domněle vyšší, nadosobní Absolutno.

Taková modlitba mne uchvátila se zvláštní silou, když jsem žil už v poustevně. Nyní již nedokážu říci, jak dlouhé bývaly mé noční modlitby. Pamatuji si, že když se má duše vracela do normálního, hmotného vnímání světa, zůstával se mnou a ve mně prožitý duchovní pocit z modlitby v té tiché a nadsmyslové bezednosti. V této neohraničenosti není nahoře ani dole, vpředu ani vzadu, vpravo ani vlevo. A přesto nastal okamžik, kdy mi připadalo, že se začínám pohybovat. Měl jsem pocit, že padám, a z

hrudi se mi vydral němý výkřik: „Pane, zachraň mne... Ty jediný mne můžeš dostihnout v každé pasti...“ A on mne zachránil.

Ale proč „pád“? Ne snad proto, že má mysl nedokázala setrvat ve Věčném? Vždyť poté vidění skončilo...

Vždy jsem byl příliš pomalý na to, abych chápal stav věcí a jasně poznal, co se ve mně odehrává. Dlouhý čas jsem trávil bez myšlenek. Myšlenky přicházely při rozhovorech, ale ne, když jsem byl sám před Bohem. Nemudroval jsem ani jsem kriticky nezkoumal sám sebe. Nešťbural jsem se ve stavech, které mne navštívily, i když jsem přebýval ve sféře bez rozumových obrazů. Lze to nazvat šílenstvím? Ale když mne toto šílenství opustilo, pochopil jsem nenahraditelnou ztrátu, kterou jsem ve svém duchovním bytí utrpěl. Díky této modlitbě se mi tehdy částečně odhalil smysl Kristových slov: „Kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti ... i samu svou duši, nemůže být mým učedníkem.“

Boží milost se projevila i v tom, že mě Bůh obdařil silným závanem kajícího utrpení, které mne vtahovalo do nenasytitelné modlitby, a to takové, že má duše na vše zapomínala a na nic nevzpomínala, ale byla nezadržitelně přitahována k Bohu neviditelnému, ale milovanému, nepostižitelnému, ale známému, nedosažitelnému, ale blízkému. Nedokážu najít slova, jak popsat bohatství, které mi Pán daroval.

Pokusím se stručně shrnout myšlenky, které mi přicházely do srdce ve smutných okamžicích vzpomínek na mnou ztracenou modlitbu. Přirozeným důsledkem zachovávání Pánových přikázání je naše krajní umenšení, tj. kenose. Bez upřímného uznání, že náš pád z nás učinil skutečné potomky pekla, nikdy nedosáhneme plnosti pokání...

Obávám se myšlenky, v čem spočívá před Bohem má nepravost, která mi zablokovala cestu k plnosti, vylité na hlavu starce Silvána. Vzpomínka na mé předchozí zbloudění je spjata s akutním pocitem nehodnosti stanout před takovým Bohem. A jestliže jsem se někdy přiblížil k hranicím pokání, kdy je celý člověk posvěcován, pak to bylo jen díky starcovým modlitbám. Nedosáhl jsem jeho velikosti, ale přesto vím, že píše to, co je pravda.

„Bůh je láska.“ On je „světlo a není v něm nejmenší tmy“. Kristova láska je svou přirozeností životodárným ohněm, svrženým z nebe na zem skrze příchod Syna Božího. Tato láska je nestvořený život samotného Boha. V mezích naší pozemské existence v nás může spalovat vše, co je jí cizí, a zároveň nás naplňovat energií jiného, dosud nepostižitelného bytí. Je nezbytné,

aby nás ozářila moc shůry, a tak nám umožnila tuto lásku existenciálně poznat. Bez této zkušenosti nebude moci nikdo z lidí pochopit zdánlivě paradoxní příkázání evangelia: „Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají a číňte dobro těm, kdo vás nenávidí.. A také „Kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, manželku, děti a bratry ... ano i svůj vlastní život“ „nemůže být mým učedníkem“.

Náš Bůh je „oheň stravující“. Boží láska je jádrem předvěkého bytí. V ní nacházejí své nejvyšší vyjádření všechny ostatní atributy Božství: moudrost, království, moc, světlo. V ní spočívá krása věčného neochvějného království. Kristova láska je zjevením tajemství lásky Otcovy.

Když Kristova láska najde srdce připravené přijmout její plamen, vstoupí do něj, a ono - v tomto světě tak výjimečné - požehnání nedá svému služebníkovu pokoj dříve, než vykoná své dílo. Mluvit o modlitbě zplozené touto láskou děsí srdce.

Cesta, která vede k získání svaté lásky, je bolestná. A možná právě proto mnozí odpadají od křesťanství a místo křížové cesty této lásky si hledají jiné náhrady. Ale jiná cesta neexistuje, stejně jako neexistuje jiný Bůh.

„Duch je odhodlán, ale tělo slabé.“ V jistých okamžicích našeho života se může našeho hliněného srdce dotknout nestvořené světlo Kristovy lásky. V této lásce je Boží věčnost i jediný a konečný cíl našeho úsilí.

Ani naše mysl ve svém pádu, ani naše srdce bez působení lásky, která vychází od Otce, nemohou následovat Krista do Getseman, a tím spíše na Golgotu. Hluboký pláč celého našeho bytí, který propuká ze spalující přítomnosti lásky při modlitbě za svět, může být tak intenzivní, že přesáhne naše možnosti. Náš duch pak odchází do Boží věčnosti a modlitba ustává. Jak je bolestné to, co předchází blaženému odchodu našeho ducha k Bohu. Duše po svém návratu zakouší sladký pokoj a mír, o němž apoštol Pavel řekl, že převyšuje veškeré naše chápání.

Vědomí se vrací k běžnému vnímání života, a to nikoli bez jistého lehkého smutku. Duše zase brzy spatří stejnou skutečnost jako dříve a znovu utrpí četné rány. Duch člověka, který následuje Krista, vši silou svého bytí zakouší tento viditelný svět jako těsnou vězeňskou celu, v níž každý dobrý pohyb ducha naráží na prudký odpor temných sil.

„Náš Bůh je láska... On je oheň stravující.“ Přiblížit se k tomuto ohni není snadné. A bezpečné není ani mluvit o něm. Duši svírá strach, že po svém odchodu odtud ho nebude hodná.

Po mnoho let, a to zejména na Svaté Hoře, jak v poustevně, tak v klášteře se má mysl při směřování k Bohu oprost'ovala od minulosti...

Co chci tím vším vlastně říci? To, že skrze pokání, které mi bylo dáno a které mne vedlo až k sebenenávisti, jsem nečekaně zakusil podivuhodný pokoj, obklopilo mne nestvořené světlo, které pronikalo dovnitř, činilo mne světlem jemu podobným a dávalo mi žít království Boha lásky. Království, jemuž „nebude konce“.

Nikdy se nepřestanu divit tomu, že všemocný Bůh pokorně sestoupil až do mé nicoty, ale on nám přikázal: „Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých... Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých.“

Vidíme, že i on sám žije v souladu s přikázáními, která nám dal. V přikázáních evangelia je vyjádřeno Boží sebezjevení. Čím hlouběji pronikáme do jejich ducha, tím konkrétnější podoby nabývá naše kontemplace Boha. A když se tato přikázání stanou z jeho dobroty jediným základem celé naší existence - jak časné, tak věčné - tehdy mu začneme být podobní, protože ho uvidíme takového, „jaký je“. Bůh je Láska. (Sofronij Sacharov, Vidět Boha, jaký je)

+++

ZIMA

VELUROVÉ ZÁCLONY MRAZU STRÁSAJÍ PŘÍTMÍ VZPOMÍNEK
VLNĚNÉ ŠÁTKY MLH NEHYBNĚ VISÍ DO TICHÁ
SLUNCE PONURÝ LEDOBOREC PROPLOUVÁ KRAMI OBZORU
RTUŤOVÝ SLOUDEK MÍCHA ATMOSFÉRY PRUDCE VYSÝCHÁ

VZÁBLÁ ZEMĚ TEKUTÝM VZDUCHEM BALZAMOVANÁ
PARALYTICKÁ OBLOHA KRÁTER VESMÍRNÉHO MALSTRÖMU
TETELÍME SE OČEKÁVÁNÍM MILOSRDNÝCH KATASTROF
DO KRVE NÁS ROZLEPTÁVÁ PŘÍBOJ FICÍCÍCH ATOMŮ

NIC SE NEZMĚNÍ ACH NIC SE NEZMĚNÍ
VŠEMI ŽIVOTY BUDE PROSAKOVAT LÁSKA K TĚTO ZEMI
JEJÍ POSUPNÝ PRAPOREC ROZVINUJE SE DO MÝCH SNŮ
PŘIKRÝVAJE MNE SOUMRAKEM Z KTERÉHO TESKNO JE MI

Jan Zahradníček

+++

OBÁVANÝ DĚDA MRAZÍK

Jako dříve, tak i dnes upínáme často pozornost na to, co je na Západě nového, abychom to mohli pohotově napodobovat, a zase se zděšeně ohlížíme na Východ, zda nějaký Tatar nechce zdupat naši matičku zemi. Ustrašeně se rozhlížíme a pohotově stavíme nějaké strašáky do zelí proti strašlivému lednímu medvědovi, aby nás neohrozil.

Děda Mrazík se však o nás zajímá snad leda jako o vývozce mucholapek či zaječické minerálky. Co na tom, že zapomínáme, kdo nás v Mnichově zradil a kdo nás zachránil před konečným řešením české otázky. Děda Mrazík řeší jiné úkoly, než se obírat zpuchřelou Evropou. Sergej Karaganov se zabývá úkoly Ruska v článku „Proč se zpomalil „obrat na východ“ a jak to napravit“

„Vzpomínáte si na známé podobenství, můžete krmit dvěma způsoby: buď dát rybářský prut, nebo dát rybu.“ Mám dojem, že existují rybářské pruty a ryby, ale výsledek je docela smutný jen proto, že zde chybí zázemí. “

Michail Mišustin pronesl tuto frázi po prohlídce rybího překladiště magadanského přístavu, který navštívil jako předseda vlády na Dálném východě. Jeho závěry lze rozšířit na celou oblast. Situace, kdy jsou ryby a také rybářské pruty, vypadá paradoxně. Ale předpoklady pro tento paradox se hromadí už dlouhou dobu. Ohlašovaná ruská politika „obratu na východ“ nezměnila poměry. Důvodem jsou rozpory mezi přístupem ústředí a samotnými Dálnými východníky k tomu, co představuje „obrat na východ“ a jaké místo by v něm měli obyvatelé hlavní oblasti země.

Ruský „obrat na východ“ zahájený v první čtvrti 21.století je víc než program přednostního rozvoje oblasti Dálného východu. Je také víc než program členění a budování zahraničních hospodářských vztahů. „Obrat na východ“ je pro Rusko plánem získání politické a civilizační osobitosti, odpovídající nejnovějším podmínkám. Jde o celkovou volbu ve prospěch rostoucí části světa. Průvodci takového výběru se mohou stát pouze obyvatelé Dálného východu. Existuje dost „osazenstva“ k členění zahraniční hospodářské činnosti. Účinky hospodářského a technokratického obratu však budou menší než z mnohostranného programu návratu Ruska do Asie.

Proto je hlavní věcí „obratu na východ“ lidská dimenze. Koridor jako příležitost pro Rusko pro celé 21. století závisí na tom, jak a čím budou lidé na Dálném východě žít. Proto je zásadní význam sociální politiky v oblasti. Sociální politika v nejširší

možné souvislosti: politika duchovních hodnot pro společnost či kulturní politika, rozvoj duchovní kultury, politika záchrany a rozvoje lidských možností, životní podmínky. Právě tato politika by měla odpovědět na otázku „proč žít na Dálném východě?“

Jinými slovy, sociální politika je zodpovědná za rozvoj člověka - nikoli „kádr“ nebo spotřebitel nějakých služeb, nikoli za úlohu zajišťující pokročilý rozvoj, ale za obyvatele Dálného východu, průkopníka Ruska směrem k hospodářsky a politicky nejslibnější oblasti světa. V roce vzniku Ministerstva pro rozvoj Dálného východu, na podzim roku 2013, zdůraznil prezident Putin na konferenci klubu Valdai, že „bez soustředění úsilí na vzdělávání a zdraví lidí, na utváření vzájemné odpovědnosti úřadů a každého občana a konečně na obnovení důvěry ve společnost prohrájeme v historické konkurenci.“ Tento vzorec ve vztahu k Dálnému východu se vynásobí historickým a geografickým stavem oblasti vynásobeným 8,2 miliony obyvatel, kteří tam žijí. Oblast, kde byla koncem 20.století narušena základní důvěra mezi společností, ohniskem a místními elitami, byla v 2000 opakovaně „narušována“. Sázky jsou mimořádně vysoké: pokud politika „obratu na východ“ nemůže dramaticky zlepšit kvalitu života obyvatel Dálného východu, pak je nepravděpodobné, že by to v budoucnu dokázala udělat pro všechny ostatní Rusy. A to se opravdu nestane, dokud nebudou vytvořeny podmínky pro obyvatele Dálného východu a přilehlých oblastí Sibiře, aby se stali nejen účastníky, ale hlavními činiteli této politiky. Protože právě oni mají nejbohatší a nejrozmanitější zkušenosti se stykem s asijskými zeměmi, jejich obyvateli a podniky. Geograficky jsou součástí Asie. Samo o sobě k takovému napravení vztahů Ruska a Asie ze strany Dálného východu nedojde. Musí být pro to vytvořen systém trojstranné součinnosti.

HLAVNÍ „TROJKA“ POLITIKY DÁLNEHO VÝCHODU

Rozvojová politika Dálného východu potřebuje zásadu „triumvirátu“, totiž trojího měřítko pro rozvoj oblasti.

Federální úroveň je geostrategickou a duchovní volbou, místem Dálného východu při získávání nového poslání Ruska ve Velké Eurasii.

Podnikání (zatím ještě převážně federální) - realizace velkých hospodářských programů, vytváření růstových bodů, zaměřených převážně na vývoz.

Oblastní - samotný rozvoj Dálného východu, zlepšení kvality života obyvatel, změna úlohy této oblasti v zemi. K dnešnímu dni se toho na první a druhé úrovni již hodně udělalo, v příštích pěti

letech se stane hmatatelnějším, když budou uvedeny do provozu největší továrny. Přístavy byly modernizovány a zavedena logistika. Je ale čas spojit to se zájmy a výhledy obyvatel oblasti. Dálný východ musí být spojen se zbytkem Ruska podporou jejich účasti na maximálním počtu celoruských a federálních plánů a duchovních společenství

Mezitím ve společnosti převažují další hodnocení. Vznikají obavy, že vývoj na Dálném východě bude mít za následek budování potěmkinových vesnic, které by se předváděly před návštěvou velkých šéfů, ale také krádeže během provádění plánu. Vyhlídka na vytvoření kontrastně prosperujících odvětví pro vysoce vzdělané cizí odborníky je také zarážející. Vznikají rovněž obavy z rozsáhlého dovozu levné zahraniční pracovní síly.

Všechny tyto obavy mají jedno společné - podezření, že Dálný východ je odnímán místním obyvatelům. Kromě toho jsou tyto oblasti odebrány jak ve prospěch vysoké elity nebo s ohledem na celek „země“, tak ve prospěch cizinců, nováčků - úředníků a podnikatelů, kteří stále zůstávají hlavní tváří politiky obratu a pravidelně se mění.

Nedostatečná pozornost věnovaná sociální, duchovní, kulturní a hlavně lidské složce „obratu“ by se stala hlavní překážkou jeho rozvoje. A jedním z hlavních důvodů zpomalení rozvoje. A dokonce se ukázaly i chabarovské nepokoje. Rozvoj prodělává skluz už druhý rok. Region nelze řídit pouze hospodářsky a technokraticky.

Elity středního Ruska odolávají skluzu, protože oslabuje jejich hospodářské zisky a politické pozice. Tyto elity jsou slabě propojeny s Dálným východem a nerozumí výhodám plynoucím z toho, že budou čelit celé Asii. Mnoho představitelů této elity je finančně a duchovně propojeno se Západem, obávají se, že pokles pro ně bude mít za následek ztráty.

OD STŘETÁNÍ K VZÁJEMNÉMU POSILOVÁNÍ

Rozvoj Dálného východu nesmí být v Moskvě ani v oblasti vnímán jako splácení dluhů federálním centrem, a vůbec už ne jako almužna. Je to vklad do budoucnosti. Celá logika politiky „obratu“ předpokládá, že Dálný východ a dlouhodobě celá Sibiř by se v 21. století měla stát ohniskem Ruska, střediskem vyspělých hospodářských činností, centrem mezinárodní spolupráce, ohniskem přitažlivosti pro nejlepší lidské kapacity v zemi.

Proto dneska stojí na prvním místě investice do vzdělávání, zlepšení hospodářských poměrů, zlepšování městského prostředí, obnova a zlepšení bytového fondu. Vyhlídky na určité okresy a

regiony Dálného východu ve 21. století budou určovat možnost, že se tato místa stanou ruskou bránou do Asie. Bránou do Asie není pouze Vladivostok. Jedná se o všechny okresy a města s odpovídajícími možnostmi: Sachalinský kraj a Kamčatský kraj, Chabarovsk, Blagovešensk, pohraničí jižního pásu, Burjatsko. Brána do Asie není jen branou hospodářskou a geografickou, ale také kulturní. **Základem kultury je především kult, křesťanství.** Jedinečnost ruské, burjatské a jakutské kultury musí být využívána stejným způsobem jako bohatství přírody Dálného východu. Když už mluvíme o branách, neměli bychom hovořit jen o logistických uzlech ve dvou nebo třech severovýchodních provinciích Číny a několika přístavech v Japonsku a Koreji, ale také o působnosti Rusů v Asii jako celku, v celé její rozmanitosti jako nového kulturního centra. Centrum už nespolehá jenom na hospodářství, nýbrž také na demografii, historii a kulturu, a to v základě znamená především **zdravou křesťanskou rodinu.**

Každé ohnisko moci začíná vymezením své osobitosti. Obyvatelé Dálného východu bohužel donedávna vnímali střední Rusko jako metropoli, kde je dobré žít, ale zdráhali se ním obchodovat. Tady nastává obrat. Dálný východ se musí cítit jako hlavní dirigent zájmů zbytku Ruska v Asii. Přesně taková by měla být totožnost Dálného východu. Rusko nebude moci být nadále vlastním pánem v Asii pouze díky nějaké vojensko-politické součinnosti a obchodu se surovinami. Důraz se přenáší na obyvatele Dálného východu, pro něž Asie už dávno není cizí. Samozřejmě, že nelze změnit vnímání Asie celým Ruskem, a ostatním světem za pár let. Ale za 7-15 let – v Rusku určitě ano. Proto se v Rusku dostává do popředí zvláště povzbuzující přístup k Dálnému východu.

HLAVNÍ OKRUHY V ROZVOJI DÁLNEHO VÝCHODU

Existují tři zásadní přístupy k „zvláštnímu zacházení“ nebo k společenskému a hospodářskému rozvoji Dálného východu. Na úrovni modelování se každý z nich může rozdělit do nějakých scénářů v závislosti na vnějších podmínkách a výši finanční podpory, ale základní rozdíly jsou docela prosté.

První způsob je **koloniální**. V tomto scénáři má sociální politika zajišťovat hospodářské využití oblasti. Takto byla dříve na Dálném východě vnímána politika „obratu“.

Druhá cesta je **paternalistická**. V rámci tohoto přístupu je sociální politika úkolem zajišťujícím hospodářské využití oblasti se spravedlivým rozdělováním dávek střediskem ve prospěch místního obyvatelstva. V mnoha ohledech se jedná o využití

dosavadních zkušeností, ale s jiným cílem: místo obrany - vývozní předmostí.

Třetí způsob je **federativní**. Předpokládá to značnou dávku odvahy nebo velkorysosti v příležitostech a budování vzájemné důvěry mezi centrem a regionem, což se začíná rozvíjet. Tato cesta je nejdlejší a nejtěžší. Ale také jediná, která je ve střednědobém výhledu trvalá.

V rámci tohoto přístupu už nesmí být prováděn žádný federální plán na úkor regionálních místních plánů a podniků. V oblasti je nutno otevřít pobočky nejlepších kulturních podniků v zemi, měla by se věnovat pozornost podpoře kulturních zařízení, jako je budování kostelů a klášterů, muzejí, a jiných kulturních zařízení. Je důležité otvírat nikoli pobočky moskevských univerzit, nýbrž společné programy nejlepších univerzit v zemi s místními univerzitami, zahájit výměnné a profesní rozvojové programy, stáže a výzkum. Nemělo by docházet k nahrazování federálních za regionální, ale k posilování oblasti pomocí centra. V opačném případě bude samotná podstata oblastní identity, pocit sounáležitosti s místem bydliště, rychle oslabena: pro mnoho místních obyvatel je doposud poměrně slabá, protože jejich rodiny se přestěhovaly na Dálný východ jen před pár generacemi.

Tento přístup předpokládá přednostní zapojení obyvatel Dálného východu do provádění politiky „obratu“.

VÝZVA PRO KŘEŠŤANY: Duchovní vzmach nastane prostřednictvím soustavných cílených křesťanských misíí, citlivě vstřebávajících místní tradici a lidové zvyklosti jak podél Hedvábné stezky a transsibiřské magistrály, tak i k vyplnění duchovní celiny mezi oběma. Přednostní podpora plánů na Dálném východě v rámci programů musí být centrálně kontrolována. Podporuje se však svoboda podnikání a budují se podmínky pro podnikavé zapojení místních obyvatel k naplnění „šedé“ zóny. Sem ať směřují křesťanské misie a další vynikající kulturní podniky, výstavy v zemi a ve světě, nejlepší zájezdy! A samozřejmě se musí brát ohled na tradiční zkušenost. Odedávna má Dálný východ zvláštní poslání, které ho odlišovalo od ostatních oblastí země. A když byl Dálný východ místem nových příležitostí pro celek a když se stal jeho hlavní základnou v Asii, region vždy dostal nejen misii, ale také v té době vyspělou infrastrukturu - Transsib v 19. století, síť letišť a přístavů ve 20. století. Stěžejní ústředí hospodářského růstu v 21. století tedy nemůže být „se současnou střechou“: Ruská brána do Asie si vyžaduje přitažlivé nejen obchodní zázemí, nýbrž především duchovní, rodinné a

vůbec sociální a kulturní zázemí. Zanedbávání těchto úkolů by škodilo celému Rusku. Zvláště když si uvědomíme, že vnější podmínky pro vstřebání do Asie se ve srovnání s koncem roku 2000 staly obtížnějšími. Zpoždění v rozvoji vztahů mezi ruským ústředím a Dálným východem, jakož i v sadě prostředků pro pokročilý rozvoj, by rychle znehodnotovalo výsledky dosažené během posledních 10 let. Kvůli dílčímu omylu minulosti, totiž ekonomicko-technokraticko-paternalistickému přístupu prodělával obrat na trhy budoucnosti zpoždění. A připojením Arktidy k těžkostem střední Sibíře se poměry ještě komplikují. Stále však existují příležitosti *organizovat rybolov za přítomnosti ryb a rybářských prutů*. (Profil 29.9.2020).

Řekl jim: "Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí." (Mt 4,19)

ZÁVĚRY PRO BUDOUCNOST

Kdysi se Československo pokládalo za srdce Evropy. Duchovní úpadek národů byl dovršen v roce 2020. Během konorovirové zkoušky naše národy celkově propadly. Ve strachu o hmotné věci, o pohodlí a blahobyt naplno podléhaly d'ábelskému vládci světa a zanedbávaly Krista v jeho tajemném Těle. Co je mrtvé, to nemá cenu obracet.

Na obzoru 21. století se rysuje nové srdce výhledové euroasie. Právě tam jsou celiny či pole neoraná, čekající na pravou setbu. Tudy vede další cesta evangelizace světa, k níž nás vyzývá Spasitel: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium*. Kéž bychom se při evangelizacizanedbávaných oblastí dokázali důsledně vyvarovat se omylů minulosti, kdy se v patách misionářů plíživě prodírala průbojnost obchodníků, a pak následovalo kulturní vykořenění místních národů a jejich podřízení tomu, co se v Římě pokládalo za kulturní! Kéž bychom se dovedli vyvarovat povýšeneckému eurokatholicismu jako slepé uličce. Pokud křesťané nejsou schopni trvale odolávat takovému d'ábelskému náporu, podněcujícím k vlastní kulturní povýšenosti, tedy si ve svém misijním úsilí nezaslouží úspěch. Opravdová křesťanská misie musí trvale zaručovat vstřebání a plnohodnotné uplatnění místních zvyklostí, tak, aby se staly svébytnou kulturou, jakož i přednostní všestranné zapojení místního obyvatelstva. Tomáš Bahounek OP

+++

RŮZNÉ ÚROVNĚ EVANGELIZACE

Kardinál Sarah uvádí: Jedná-li se o posílení víry pokřtěných, kteří se vzdálili Církvi, nemůžeme reagovat stejně, jako máme-li poprvé mluvit o Kristu s lidmi, kteří Ho vůbec neznají.

Křesťanská radost nikdy nepřipomínala laciné potěšení, ani cestu, po níž bychom se hnali k triumfálnímu vítězství.

Hlasatel evangelia by se proto neměl tvářit pořád jako na pohřbu. Obnovme a posilme horlivost, sladkou, útěchyplnou radost ze šíření evangelia, a to i tehdy, musíme-li zasévat v slzách...

Základ misijní činnosti je nejen v Ježíšově příkazu, nýbrž v celé Nejsvětější Trojici: „Církev je v tomto světě už svou podstatou misionářská, poněvadž má svůj původ v misi, čili v poslání Syna a v poslání Ducha svatého podle plánu Boha Otce“ (Ad gentes, 2).

Jestliže misijní činnost není postavena na Nejsvětější Trojici, existuje riziko, že se misie zredukuje na mnohostranné sociální aktivity, práci pro ekonomický rozvoj či pokrok, na politickou angažovanost za osvobození utlačovaných národů a na prostý boj proti sociálnímu vyloučení. Všechno jsou to dobré a někdy i nutné věci, ale od misijní činnosti, kterou Pán Ježíš pověřil své učedníky, se liší. Být misionářem ve skutečnosti neznamena rozdávát materiální věci, ale sdělovat podstatu života Trojice: lásku Otce, Syna a Ducha svatého. Být misionářem znamená vést lidi k osobní zkušenosti s nezměrnou láskou, která pojí Otce, Syna a Ducha svatého, a zároveň se dát spolu s nimi polapit planoucí výhni lásky, která se dokonale projevila na kříži. Papež František často důrazně napomíná kněze a řeholníky, kteří se stali „náboženskými funkcionáři“ v podobě jakéhosi ústupu do rigidní kněžské identity. Kněz, který si pro sebe buduje pohodlný a zajištěný vesmír, riskuje, že už neodpovídá na svoje kněžské povolání jako takové. Papež žádá od všech, aby se plnou parou vydali na širé moře misionářského dobrodružství a rizika jinakosti a odvážili se vstoupit do neznáma s Boží odvahou. Misijní probuzení rozbije na kusy skutečné celnice, do nichž se někdy uzavírají vlašni nebo byrokratičtí kněží. Kněz, který na svých ovečkách šetří časem, prochází pravou duchovní bouří.

Stejně tak osobně trpce kritizují kněze, kteří v konečném důsledku sledují jen uspokojení svých osobních ambicí a touhy po lidském úspěchu, moci a politickém a mediálním uznání. Kněz je na této zemi proto, aby mluvil o Bohu, sloužil Bohu, a ne tomu, co Mu odporuje. Strach, horečná aktivita a marnivost jsou stále zarytými nepřáteli mužů, kteří svůj život darovali Bohu.

Papež se také nebojí tvrdit, že největší hrozbou je „šedý pragmatismus všedního života církve, ve kterém všechno zdánlivě vychází z normality, zatímco víra je ve skutečnosti podrývána a

degeneruje na zbytečnost/ Vyvíjí se tak záhrobní psychologie, která postupně transformuje křesťany v muzejní mumie. (Robert kard.Sarah, Bůh, anebo nic)

+++

Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely

/pokr./ V Patrikově tváři se však stahují mraky. Zdá se, že ho právě zasahují holomrazy, třebaže konec školního roku v Saulchoir je na krku a slunce pořádně připaluje. Jenže se píše rok devětatřicátý. . .

Prázdniny jsou tady a huráá domů! – Jásá bratr Rozár a společně se dávají do balení.

Co s tím? – Mne si bradu Patrik. Před ním se válí snůška časopisů Československý boj, vydávaných českými exulanty v cizině.

A co by mělo být? – Ošívá se bratr Rozár, ale brzy se zase rozpárá, zřejmě protože nikdo nechce zůstat dlouho někde zašitý.

Už to není k ničemu. Zprávy o postupu vojenských sil nacistů nabývají na zlověstnosti a otec Congar chápe jejich přijímání mým prostřednictvím jako součást svého každodenního pokání. Připomenout mu z toho ještě něco znamená ho skoro šoupnout na rošt vedle svatého Vavřince.

Opravdu – otec Yves si už dávno nenasazuje legionářský baret žertovně na stranu a tvář má plnou stínů, třebaže očka stále ještě poněkud jiskří bystrosti, takže povzbuzuje studenty, kde jen se dá. Připadá si ale spíš jako světoznámý Deburau v postavě Pierota, vstupujícího na scénu. Ó, kdeže loňské sněhy jsou! – povzdechl by si Francois Villon, když ctihodný teolog vystupoval sebejistě jako ten, kdo by dokázal jednou ranou zneškodnit nosorožce otvírákem na sardinky. Nyní z něho zbývá hromádka neštěstí, jaké by i Moliérův Lakomec dal na potkání pětifrank. Bojuje úporně se situací. Je skoro slyšet, jak mu šroubují mozkové závity, leč jako by byly strhané a protáčely se na místě. Stojí tu jako rytíř smutné postavy, jemuž se někam zatoulal jeho Sancho Panza a jeho věrná herka Rosinanta uvázla na pastvě, kdežto Dulcinea z Tobozy, poněkud vetchá a přešlá mrazem, jako by se najednou sama dostavila.

Vždyť jsme do toho vrazili zbytky úspor, - namítá Rozár. – Vezmeme to domů – aspoň to u nás někoho povzbudí, když uvidí, že cizina nezapomíná na smutný úděl českého národa.

A tak hrstka časopisů zapadne do cestovního vaku. Už je tu sepsaný návrh doktorské teze. Je to tak důležité, anebo jenom

hračka pro dospělé? Potom ještě těch pár knížek pro ožívování angličtiny, malý slovníček.

Nezapomenout na ten první díl Chomjakova! – Připomíná se otec Yves. - Možná, že bys to mohl mít po prázdninách přeložené z ruštiny.

Když Pán Bůh dá.

A už oba české bohoslovce spolkně hekající vlak do Paříže a pak rychlík PAŘÍŽ-PRAHA.

Ve vlaku do protektorátního Československa není žádný nával. V první třídě, vyhrazené boháčům a obchodním cestujícím, sedí jen dva pasažéři - vysoký mládenec s bezelstným, opáleným obličejem, a obtloustlý pán asi o dvacet let starší, s knírkem a bystrým okem, který podle všeho až dosud naplňuje svůj život radostnými a zajímavými událostmi a zřejmě hodlá pokračovat ve stejném zaměření až do odvolání. Má tralaláček žertovně na stranu a v ruce třímá užmoulaný doutník.

Patrik s Rozárkem jenom nakouknou do jedničky a pak spěchají do druhé třídy.

Klap-klap! -- Klap-klap! -- Klap-klap! -- Klap-klap! – Vrnění růžence, které se proplétá krajinou i městečky, se odvíjí v bolestném duchu.

Kdykoli Patrik vyhlédne z okna, připadá si jako by na něj sáhla smrt. Černá chmura mu sedí mřovitě na duši, když se blíží domů. Ani krásný letní den na tom nemůže nic změnit. Je v tom hlavně pocit zklamání z porážky, zcela neočekávané ve chvíli, kdy se všechno zdálo pracovat v jeho prospěch.

Smutné pomyšlení, povídá: - že tato idylická krajina, o níž zpíváme, že je to zemský ráj na pohled, je znešvařena šutrovitým dopadem neblahých dějů. Čím to, že tu doma vypadá všechno tak zakysle jako v zapomenuté láhvi od octa? Kde by jeden čekal fauna skrývajícího se v houštině, najde při bližším průzkumu hlídku SS s notesem, a místo zvuků Panovy flétny se dočká nanejvýš pokřiku STURM! STURM!, svolávajícího posily. Ovšem neztrácejme naději! Snášejme tyto věci jako kříž, který dlužno nést. Bude nutno být ještě hadovitěji ostražitější, ale od svého cíle se neodchýlit. Uvidíte, že to nakonec dobře dopadne.

Naděje umírá poslední. Samozřejmě, že se vtírá vzpomínka na pochmurné příběhy Zikmunda Wintera, jenže je tu ještě osvědčené povzbuzení, jak snášet chyby jiných.

Co člověk na sobě nebo na jiných nemůže napravit, to má trpělivě snášet, dokud to Bůh neuspořádá jinak. Uvaž, že je to tak snad lepší pro tvé vyzkoušení a pro osvědčení trpělivosti, bez níž

tvoje zásluhy nemají valné ceny. Musíš však se při takových obtížích pokorně modlit, aby ti Bůh ráčil přijít na pomoc, a abys to dovedl dobrotivě snášet.

Jestliže někdo, po jednom nebo dvojm napomenutí neposlechne, nehádej se s ním, ale poruč celou věc Bohu, aby se děla jeho vůle a co je mu ke cti na všech jeho služebnících, neboť jedině on dovede obracet zlé k dobrému. Snaž se trpělivě snášet chyby svých bližních a jakékoli jejich křehkosti. Vždyť i ty máš na sobě mnoho, co musí snášet jiní. Nedovedeš-li sám sebe učinit takovým, jakým bys chtěl, jak budeš moci mít jiného takovým, aby byl podle tvé libosti? Rádi vidáme jiné dokonalými, a přece nenapravujeme své vlastní nedostatky.

Chceme, aby jiní byli přísně káráni, ale sami káráni být nechceme. Nelíbí se nám nevázanost jiných, ale nechceme, aby se nám odepřelo něco, oč prosíme.

Chceme, aby jiní byli drženi na uzdě řeholními stanovami, sami však nijak nesnášíme přituzení kázně. A tak je zjevné, jak zřídka vážíme bližního jako sebe samé. Kdyby všichni byli dokonalí, jakou bychom měli příležitost trpět něco od jiných pro Boha?

Nyní to však Bůh zřídil tak, abychom se učili jeden nést druhého břemena, protože nikdo není bez chyby, nikdo bez břemene, nikdo sám sobě dostatečný, nikdo sám sobě dost moudrý; ale musíme se navzájem snášet, navzájem se těšit, vespolek si pomáhat, poučovat se a napomínat. Ale jaké ctnosti kdo je, ukazuje se spíše tehdy, když se naskytne příležitost protivenství, neboť příležitosti nečiní člověka křehkým, nýbrž ukazují, jaký je.

Prosím vás, chlapi, vysvětlete mi to, - říká ve vlaku pán se slzami v očích, - jak může Pán Bůh dopustit tolik křivd na českém národě? Chápete, co se to tady děje?

Patrik nejistě prikyvuje, ale těžko se mu něco vysvětluje. Marně hledá zbytky odkazu slovanských věrozvěstů. Místo hlaholení bublá jako voda v konvici, když přikvačuje bod varu. Žádný nezaujatý kritik jej ovšem nemohl kárat za jeho pohnutí, třebaže není žádná pápěrka. Věřící srdce chápe, proč doléhá Boží ruka na český národ. Jako protivná lepkavá sousta se odlepují z Patrikových úst slova:

Víte, v uplynulém dvacetiletí se nahromadilo hodně hříchů, a lehkomyšlně byla prosazována svěťácká morálka, náhražka za Desatero. – Patrik naprázdno polyká a leze z něho jako z chlupaté deky: Národ si místo svého svatováclavského základu osvojoval velkohubé evropanství a bezbožnou lidumilnost, opentlenou lidskou smluvností a důrazem na lidské závazky, vyplývající z

lidských dohod a pravidel. Teď celý ten modernistický chumel bere za své. Všechny svazky, vytvořené mezi lidmi bez Boha a často proti Bohu, celý ten chuchvalec lidských nároků a domnělých práv člověka, to všechno bere za své -

Ale prosím vás! Co to plkáte? – Vybuchne pán z vlaku: - Ostatní jsou přece taky hříšníci a přece z toho vyvážnou!

Nic nevysvětluj, protože nic nevysvětlíš. – Ulevuje si Rozárek.

Kromě toho ani nevíš, s kým vůbec mluvíš! – Šeptá Patrikovi do ucha sestra Opatrnost, ta strohá našeptávačka. Ta vyzáblá stařena se staženými tenkými rty a mírným varovným výrazem tiše připomíná: Je to prozíravé?

Z druhé strany se však prosazuje zatnutá pěst, opřená o silný biceps, prostě Statečnost. A za ní přichází moudrý král a budovatel chrámu, chystající se zrovna půlit dítě, protože Spravedlnost má zastřené oči. Ovšem odřená decimálka odměřuje všechno svou Mírností.

Naštěstí je tu ta přichylná ženská – Naděje, přilnavá víc než Francovka Alpa. Nerada opouští naši duši. Po prvním ochromujícím dopadu jakéhokoli průšvihů má kdekdo přirozeně sklon opakovat si, že to přece jenom nemusí být tak zlé, jak to vypadá. Máme pocit, že se co nevidět objeví nějaké rozuzlení, kdy se všechno octne v jiném světle. A tak Patrik chvíli civí jako zkamenělý a cosi - za této situace zcela pochopitelně - nesrozumitelně mumlá. Ve všech těch černých dnech, jež právě doléhají, nikdy neztrácí naději. I tahle zelená bylinka se vytrácí před očima, protože působí tak niťovitě, přesto zde ale zůstává.

Čím víc se lidé sbíhají do houfu, tím víc potřebují vlastní, osobní a osobitý život, aby se v houfu neztratili. Jinak by splynuli s okolním stádem v jedno nerozlišené těsto.

Skoro to až bolí, když slyšíte někoho z davu, jak se vyjadřuje podobnými vžitými novinářskými frázemi, jak omílá předžvýkaná sousta obecných závěrů po řečnících a těch darmošlapech, kteří vymýšlejí hesla. Nikdo nezkoumá, zda je taková fráze podložená, rozumně zdůvodněná. Není čas přemýšlet, každý spěchá a ve shonu chytá předkousaná sousta novinářské akrobacie. Hlavní, když je tato strava snadno dostupná, líbivá, když mnoho nepožaduje, popřípadě osvobozuje od nějaké povinnosti, neukládá ani mnoho přemýšlet a zní aspoň jakžtakž pravděpodobně.

Proti tomuto buldozeru, zavalujícímu široké masy přívalem obecných rčení, je nesmírnou zbraní osobní zamýšlení se nad pravdami, nevyhýbající se ani těm nejnáročnějším pravdám. Přemítání, rozjímavá četba, rozjímání a rozmluva srdce s někým,

kdo je mu důvěrně blízký a přece nekonečně vznešenější, to vše uvádí člověka do hlubin pravd, mobilizuje to nejvyšší činnost vrcholných lidských schopností a naplňuje to člověka osobitým prožíváním nejbohatších a nejvznešenějších skutečností.

Člověk žijící takto ve svém vlastním nitru a ne pouze v halasném toku bečících ovcí, kterým se říká široké masy nebo také lid, je teprve nyní člověkem ve vlastním slova smyslu, totiž rozumným tvorem a ne jen nějakým živočichem ve stádu.

A už je tu pražské nádraží. Snad aby bylo každému příchozímu jasno už od východu na ulici, je tu vytažena rudá vlajka s okrouhlým bílým terčem, rozsekaný zalomeným křížem.

Nestačí říct, že oba lapají po dechu. Ta pravda na ně doléhá jako kus ledu za krkem. Události následujících dnů dopadají na zkoušené srdce snad ještě hůře než koňské kopyto opakovaných nájezdů dravých Hunů, Avarů, Maďarů, Tatarů a Turků na srdce Evropy.

Tož tohle ne! – Vyjekne Rozárek: - Na každém rohu protivně trčí německá hlídka.

ACHTUNG! ACHTUNG! – Cloumá s každým nápis na ostrůvku uprostřed křižovatky:

IN PRAG WIRD RECHTS GEFAHREN!

V PRAZE SE JEZDÍ NYNÍ VPRAVO!

Na co se národ připravuje dlouhá léta, je nyní provedeno přes noc. Stejně tak i zavedení letního a zimního času.

Popěvek o tom, že SVĚT PATŘÍ NÁM, PRO VŠECHNY DOSTI MÍSTA – umlká, jako když utne. Kdepak je konec Voskovcovi a Werichovi?

Daleko za velkou louží. Jejich smích se vytrácí.

Národu puká žalem srdce - kdo ho potěší? Vlasta Burian ve filmu *U pokladny stál* nebo *Kristián* Oldřicha Nového? Samozřejmě s německými titulky.

Rázem se stává zneuznaný rakouský tapetář nejfrekventovanější látkou rozhovorů, ale ještě více předmětem anekdot, protože právě tak se nejspíše vyrovnává malý davový človíček s tím, co se prosazuje jako tabu. Zakrátko se každé náměstí a ulice, pojmenované po průbojném dobyvateli, označuje jako Tapetzirenplatz či Tapetzirenstrasse. Ukazuje se totiž, že zlo je už nesmírně rozšířené. A tak lidé, pod dojmem zpráv, čeřících hladinu dlouhá desetiletí uklidňovaného veřejného mínění, začínají bděleji zamykat své domovy a opatřovat si hlídací psy.

A mají důvod. Zlo, zrozené z úzkosti a strachu a přežralé v temnotě pověr, je tak silné, že tyransky pronásleduje občanstvo.

Co však občané ještě dlouho nevytuší, je, že nový mocipán pracuje na jejich důsledném podmanění zdaleka nejen ozbrojeným násilím, ale především také příjemným pohlažením. Ani ve snu by je nenapadlo, že ovládá takové prostředky, jaké mu umožní, že mu občané sami odemknou dveře do svých příbytků a dokonce si ho bezelstně pozvou do svých domů.

Zatímco zloduch maskuje každou svou výtržnost neškodným lakováním veřejnosti o obecně prospěšné činnosti, zásobuje policii a sdělovací prostředky výmluvnými doklady o tom, že on sám skoro ani neexistuje. Jenže odkud pochází všechn ten neklid a podivné spodní proudění a přelévání? Rtuťově neklidné masy žádají vysvětlení. Dávno přestává stačit odvolávání se na stínově plíživé živly.

Pachatel není žádný amatér. Naopak se baví z hrůzou ztumpachovatěle veřejnosti. Právě pro ni zanechává své otřesné znamení, připomínající zjednodušené čtyřnásobné kladivo.

Absurdní divadlo, a to po čertech angažované divadlo. Snaží se totiž šokovat obecnost, a pak je navíc zatáhnout na jeviště. Ó, Brechte, Brechte, divil by ses k jakým kotrmelcovým vrtochům se dají zmanipulovat tvoje nápady se zapojením divadla.

Veřejnost je šokována a stále novými otřesy udržována ve strnule nehybné ztumpachovatelosti. Tak se veřejnost stává povolně schvalujícím spoluvínikem všech zločinů. Povýšenec, zdržující se v pozadí péče o veřejnou bezpečnost, zakouší stejný zmatek jako ostatní veřejnost. S tím, jak je veřejnost částečně proti své vůli, a zčásti dobrovolně zavlékána do těchto událostí, stává se toto absurdní divadlo nadnárodní skutečností. Je to záležitost světového šílenství zla. Styčný důstojník ze západní výzvědné služby má už dávno zajištěné předplatné na představení, které vyhřezává na veřejnost a prolamuje hranice států.

Co co co? Proč ?

Cítí se dost podivně. Má sucho v ústech, zmocňuje se ho panika a zvláštní druh bezmocné trémy, jakoby si ho pro nedostatek vhodnějších talentů vybraly šedé eminence k pobavení hostů. Tupě civí do prostředí, plného nadutých pudivětrů a marně přemýšlí, jak začít. Zavírá oči před drsnou realitou. Zdá se mu, že na něho shlíží kdesi v mračnech zavěšený vycpaný dravec náramně divokého vzezření s rozepjatými křídly. Má doširoka otevřený zoban a jasné, zatrpkle hledící oči. Ulpívá na té představě jako vyšinutý. Nedokáže se zbavit dojmu, že ho ten pták jeho snů má prokouknutého na první pohled.

Co co co? Proč ?

Pojednou se veřejnosti dostává vysvětlení jako argument do nosu. Na knižních pultech se vynořuje černá kniha závažných zločinů světoběžného Žida. Jde na dračku. Z ošklivého nosatce, jak by ho nevykreslil ani Hieronymus Bosh, libující se v nejrůznějších bizarních divuplodech, se stává kýžený hromosvod. Najednou je tu jediný obětní beránek, odpovědný za existenci zlého vládce světa a všechny jeho pletichy. Eugen Sue s *Věčným židem* opět přichází do flóru a zástupy se o něj přetahují.

Známý pražský kritik povoluje uzdu své obrazotvornosti a začíná líčit věčného žida jako zběsilého paranoika a současně génia zločinu.

Co co co? Je snad všechno krásné pryč ze světa? Kdepak! Z oranžového plakátu filmu *Kouzelný dům* vyhlíží pateticky tklivý pohled Adiny Mandlové na způsob Grety Garbo.

Některá místa řvou do světa výstrahu

ŽIDŮM NEPŘÍSTUPNO! – JUDEN NICHT
ZUGÄNGLICH!

A jiná zase lákají upozorněním: ČISTĚ ARIJSKÝ OBCHOD

Všechno tu zní jaksi dutě a neživotně, jako by k vám mluvily assyrské sochy nebo už dávno vychladlé mrtvoly. Vždy je cosi trpkého obsaženo v každé radosti a v této směsi má trpkost vždy navrch. Moderní civilizace je na těchto principech založena a nelze si namlouvat, že si o to lidstvo nekoleduje.

Srdce, sklouzávající až do krku, prožívá souznění s Kempenským při nedostatku jakékoli útěchy.

Není těžké pohrdat lidským potěšením, když okoušíme Boží. Je to veliká věc. opravdu veliká umět zůstatvat bez potěšení jak lidského, tak božského, a z lásky k Bohu chtít rád snášet vyhnanství srdce a v ničem sebe samého nehledat, ani nepřihlížet k vlastní zásluze. Co velkého je, jsi-li veselý a zbožný, když ti Bůh posílá svou milost? Každému je taková doba žádoucí. Příjemně se nám tady kráčí, když nás nese Boží milost. A jaký div, že necítí břemena, koho Všemohoucí nese a koho svrchovaný průvodce vede?

Rádi míváme něco pro potěšení, a člověk se stěží vyzouvá sám ze sebe. Svatý Vavřinec se svým knězem zvítězil nad světem, protože pohrdl vším, co se na světě zdálo rozkošné; a z lásky ke Kristu mírně nesl, že i nejvyšší kněz Boží Kristus, jehož tolik miloval, byl od něho vzat. Láskou k Stvořiteli tedy překonal lásku ke člověku; a místo lidského potěšení si vyvolil spíše to, co se líbilo Bohu. Tak se uč také ty z lásky k Bohu opouštět nějakého důvěrného a milého přítele. Aniž těžce nes, kdyby tě přítel opustil,

neboť pamatuj, že se na konec musíme všichni od sebe navzájem rozloučit.

Mnoho a dlouho musí člověk sám v sobě zápasit, než se naučí dokonale se přemáhat a všechnu svou náklonnost vztahovat k Bohu. Když stojí člověk sám na sobě, snadno se uchyluje k lidským potěšením. Ale pravý milovník Kristův a následovník jeho ctností neulpívá na takovém potěšení, a nevyhledává takové citové sladkosti, nýbrž spíše statečná cvičení a aby směl pro Krista těžké snášet námahy.

Když ti tedy Bůh dopřává duchovní potěšení, s dikůvzdáním je přijímej; ale uznávej, že to je Boží dar, ne tvá zásluha. Nepovznávej se proto příliš, neraduj se příliš, ani se neoddávej marné domýšlivosti, nýbrž buď ještě pokornější pro takový dar, a také ostražitější a svědomitější ve všem svém jednání; neboť pomine ten čas a přijde pokušení. Když by ti bylo vzato vnitřní potěšení, nezoufej hned, nýbrž pokorně a trpělivě vyčkávej nebeské navštívení. Vždyť Bůh je mocný, aby ti znovu daroval hojnější milost a útěchu. Těm, kdo jsou zkušeni v Božích cestách, nejsou tyto věci nové ani cizí; protože na velikých světcích a na dávných prorocích se často ukazovalo takové střídání.

A proto kdosi, když mu byla milost blízká, řekl: Já pak řekl jsem v hojnosti své: Nepohnu se na věky. Co však na sobě zakusil, když se milost vzdálila, dodává pravě: Odvrátils tvář svou ode mne, a jsem učiněn zkormoucený. V tom střídání si však nezoufá, nýbrž usilovněji prosí Boha a praví: K tobě, Hospodine, volat budu, a k svému Bohu se budu modlit. Konečně pak sklízí ovoce své modlitby a svědčí, že byl vyslyšen, slovy: Slyšel Hospodin a smiloval se nade mnou: Hospodin je mým pomocníkem.

Ale v čem? Obrátil jsi, praví, mé kvílení v radost, a opásal jsi mne veselím.

Václavské náměstí je plné ruchu, zejména rázujícího pluku nacistických masek, dusajících dlažbu a plnicích otrásající se vzduch ještě důraznou odrhovačkou Badenweiler Marsch či Horst Wessel Lied, doprovázenou ostrým zvukem píšťal, zarývajících se do uší s pronikavostí tureckého kinžalu.

Pražané, bloumající právě po náměstí, se pojednou naplno oddávají svému národnímu mučednickému komplexu. V tom se dovedou chovat lépe v průšvihů než v dobách pohody. Jako jeden muž poklekají na dlažbu před jezdeckou sochou svatého Václava. Načež se sborově nese náměstím tklivě podaná hymna KDE DOMOV MŮJ. Sotva ji dospívají a nikde se nevynořují žádní blaničtí rytíři, upadají zpět do stíněné nehybnosti, jakoby chtěli

splynout s šedou kameninou Myslbekova odkazu. Rezavá voda od Pinkasů či od Zlatého tygra všechno to národní otupení dovršuje poněkud sterilizujícím vlivem. Už od vyhnání z ráje vypadá tento svět jako zarostlý zámecký park, kde se všechno stvoření stokrát změnilo, zkamenělo a pohaslo, a všechno čeká na tajemného prince, aby přišel vysvobodit všechno zakleté.

Kdo si v té chvíli, kdy se ostatní strachy tetelí jako špaček na strništi a šokovaní náhlým víchrem jen krčí a hledají klidnější závětrí, dovolí povzbudit příšlápnutý národ?

A proč, prosím vás?

Snad aby posílil sebedůvěru národa zadupnutého do prachu nejen železnou botou gestapáka, ale i západních změkčilců stejně jako východních vychytralců.

Dejte pokoj! K čemu chcete koho povzbuzovat? Ještě dostanete někoho hloupými řečmi do neštěstí!

Třeba proto, aby si v nastalé chvíli nesáhl sám na život.

Pchá! Co je to za život, sevřený v kleštích silných sousedů? Otevřít tady hubu, znamená konec.

Jeden nemusí vůbec otevřít pusu, a přesto může říct hodně.

Raděj si dej bacha, ať nepříjdeš k nějakému úrazu!

Nedůvěřivé pohledy se otírají o postavu nadšeného rozhlasového dramaturga, pošeptávající po straně: Hm? Kdoví, co je to vůbec zač? Bacha na něj!

A už je na světě příběh blázna Petříčka. Někdy bílá tvář tají pod nánosem líčidla osobu, takže jako by postrádala jméno i původ.

Deburau.

Deburau? – Snad, ale původně Jan Kašpar Dvořák. Vychází z rodné české hroudy a vyráží kamsi do světa. Se slzami v očích se ubírá nemilosrdným světem, aby s ústy násilně umlčenými přinášel radost a smích každým svým petříčkovským pohybem a postojem. Největší z pierotů. S jasnozřivostí se vyhýbá haškovské švejkovně, která se všude kolem ujímá jako houby po dešti. Místo toho představuje v siluetě zamilovaného měsíce nebo tichého trpitele postavu tak podmanivou a uchvacující, že to bere dech. Podivuhodná postavička. Vyniká právě tím, že ustupuje do pozadí a vytrácí se v temné mlze.

(Pokr. z knihy T.J. Bahounek OP, Královská jízda – Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118,